

Kerstmis in de Lik

Mr. Hubert Vrakken antwoordde op recepties en dergelijke als iemand hem naar zijn maatschappelijke functie vroeg : Forensisch Filantroop... En dat was niet voor de grap.

Hij was immers al zeker al twaalf jaar bezig de maatschappelijke positie van de gevangenen in Nederland te verbeteren. Misschien omdat hij bij zijn pogingen het *harmoniemodel* hanteerde, had hij tot nu toe eigenlijk maar weinig succes gehad. Behalve dan dit!

In zijn hand hield maar liefst vijf uitnodigingen van directeurs van Huizen van Bewaring en Gevangenis om het Kerstmaal in hun instelling mee te vieren.

Mr. Vrakken was niet zo dol op dit soort invitaties. Want behalve jurist was hij ook , een gastronom, een lekkerbek. En lekkerbekken hebben in de gevangenis niets te zoeken. Het eten is daar immers allerm minst bijzonder. Te vet, om te beginnen. Ook vertoont het maar weinig variatie. Vermicellisoep, rode kool, gekookte aardappels, een miniem stukje vlees, een schriële karbonade of dito hamburger. En het enige waarin het Kerstmaal zou verschillen van het menu van alledag, zou hoogstens zijn dat de porties wat royaler waren dan gebruikelijk. Wat een treurigheid! Daar was de Heere Jezus toch niet voor op aarde gekomen!

Met tegenzin scheurde hij de laatste envelop open. Een invitatie uit de koepelgevangenis te Haarlem! Het gezicht van Mr. Vrakken klaarde op. Dat was andere koek! In de gevangenis te Haarlem was recent Pollepel Johnny opgesloten, in het dagelijks leven niet alleen een onverbeterlijke antiëkdief, maar óók de souschef van een sterrenrestaurant in Scheveningen! Het Kerstmaal kon wel eens een culinair hoogstandje worden, daar in Haarlem!

Mr. Vrakken greep onmiddellijk de pen om de heer Branderanus, directeur van de gevangenis aldaar te melden dat hij op Eerste Kerstdag stipt om een uur 's middags aan de poort zou staan. .

Sneeuw knerpte onder de schoenen van Mr. Vrakken, toen hij de deur van zijn auto sloot, vlakbij de kasteelachtige poort van de gevangenis in Haarlem. Hij belde aan. Het deurtje in de poort zwaaide open en daar stond een kleine, wat vermoeid ogende vijftiger, de adjunkt-directeur Schachtel.

“Komt u gauw binnen, meneer Vrakken! Wij dienen stipt op tijd te beginnen. Er komt Hoog Bezoek!”

“Hoog bezoek ? ”

“Ik zeg niets. Het is een verrassing voor de gedetineerden ....voor ons allemaal, trouwens! Deze kant uit!”

Ze liepen nu in snel tempo de donkere gang door, die het poortgebouw verbond met het eigenlijke cellingebouw. De versleten kokosmat die hier voorheen op de granieten vloer placht te liggen, bleek vervangen door een gloednieuwe roodfluwelen

loper. Overal hingen takjes groen en glommen kerstballen. Weggemoffeld achter crêpe papier liet zich luidsprekers horen. De Damrakkertjes kweelden *Nu sijt wellevcome, Jesu Lieve Heer!*

De binnenpoort zwaaide open en nu stonden ze op 'het vlak': de grote, centrale ruimte van de koepelgevangenis. Het eerste wat Vrakken opviel was de stilte. Meestal is het vlak vervuld van een ware kakofonie. Gevangenen en bewaarders bonken op de ijzeren wenteltrappen rondom. Deuren slaan open dicht. Schoonmakers ratelen met hun emmers. Bewaarders schreeuwen orders naar hun collega's op de ringen. Maar ditmaal niets van het normale inferno. Stilte .Op wat stemmige Kerstmuziek na dan.

Midden op het vlak stond een gigantische tafel in T-vorm gedekt. Aan de lange zijde hadden de gedetineerden plaats genomen, aan de korte de autoriteiten.

Schachtel deed Vrakken aan de hoofdtafel aan schuiven. Naast de stoel van directeur Branderanus was nu nog één stoel onbezet. Zeker voor het Hoog Bezoek. Wie zou het zijn?

Minister van Agt? Staatssecretaris Glastra van Loon? (Ja, dit verhaal speelt in lang vervlogen tijden...!). In elk geval iemand die uitgekookt genoeg was om het Kerstmaal uit te zitten in de gevangenis, waar Pollepel-Johnny was opgesloten.

Opnieuw zwaaide de poort naar het vlak open...en daar stond, gigantisch naast de nietige gestalte van de adjunct, onder een kolossale hoed, het Rubensachtige lichaam in marineblauw mantelpak, de Kroonprinses...

“Bea...!” mompelde mr. Hubert Vrakken.

Maar zijn gemompel ging verloren in de klanken van een schor Wilhelmus dat de gedetineerden onder enige pressie van de autoriteiten inzetten.

De Kroonprinses naderde nu vriendelijk groetend de hoofdtafel, Reeds waren de twee oranjezonnetjes van haar blozende wangen onder haar hoed te zien. Nog even...ja, daar schudde hij haar grote, witte handschoen.

Ook zij had hem herkend.

“Hubert ! “

“Bea! “ stotterde hij: “Bea! ”

“Hubert! Jij hier?...” ze herstelde zich: “Meneer Vrakken, wat leuk u hier te zien.”

“Meneer Vrakken studeerde tegelijkertijd met mij! “zei ze, terwijl ze zich omdraaide naar Branderanus en Schachtel: “Ik herinner me nog goed dat we samen de Beginselenwet Gevangeniswezen hebben bestudeerd. Een éniige tijd, niet, meneer Vrakken ?!”

En vlug schoot ze langs hem naar haar plaats aan de hoofdtafel. Bang zeker dat hij onthullingen aan Branderanus en Schachtel zou gaan doen over die éniige tijd. Alsof hij dat van plan was. ... Dat ze elkaar ooit gekust hadden... een zwoele tongkus, dat ook nog.. in een stoffige nis in de bibliotheek van het Criminologisch instituut an het Rapenburg in Leiden, op een regenachtige herfstmiddag, toen ze daar helemaal moedertjeziel alleen waren. Een oprisping van plotselinge ... ja, van wat eigenlijk

...*Onbeholpen Liefde?* Waarvan zij beide behoorlijk schrokken. Vrakken nog het meest. De Prinses bleef er veel kalmer onder. Hervond al snel haar waardigheid. Veegde haar mond af met een batisten zakdoekje – door een burgerjongen gekust, nietwaar ... _ en ging vervolgens door met het lezen van haar boek, 'Inleiding in de Misdaadkunde', deel II van Prof. Mr. Dr., J.M. van Bemmelen, waarmee zij bezig was, voor de 'erotische catastrofe'... Wel gebaarde zij nog dat Hubert Vrakken de kamer moest verlaten! Hare Koninklijke Hoogheid wilde blijkbaar nu dringend alleen zijn. Om het onverwachte te verwerken... De 'misdaad' jegens haar gepleegd...

Bij die tongkus, daar was het bij gebleven. Zij had het eigenlijk al uitgemaakt, nog voordat het begonnen was. Zij deed het niet met een burgerjongen. Dat kón niet, dat kón nu eenmaal niet! Zij was de Kroonprinses!

Het Diner overtrof Hubert Vrakkens stoutste verwachtingen. Schildpadsoep met een scheut Madeira vooraf. Ganzenpastei als eerste tussengerecht. *Truite bleu* als tweede. Geef mij maar *rolmops* hoorde hij een gedetineerde meesmuilend zeggen. Bij die lieden is het toch ook nooit goed!

En als klapstuk: reerug, op Elzassische wijze met buikspek gelardeerd. En rijkelijk opgediend met *cranberries!* En *Pommes Parisiens!* En *Compote Macedoine!*

En toen dan ook samen met een kolossale ijstaart – 'het toetje' – Pollepel-Johny het vlak betrad, ging er een luid gejuich op. Plus een klaterend applaus.

En Vrakken hoorde Branderanus opmerken tegen de Kroonprinses: "Jammer dat Johnny niet van het Antiek kan afblijven, ander zou het een héle goeie zijn voor bij uw moeder in de keuken op Soestdijk!"

Na de ijstaart stond de prinses op. Nee, ze had geen tijd meer voor de koffie. Zij moest, helaas, gaan. Zij gaf de autoriteiten een handje en wuifde gracieus naar de gedetineerden. Hier en daar aan de tafel werd aarzelend opgestaan en opnieuw het Wilhelmus aangeheven.

Toen boog ze zich naar Hubert.

"Meneer Vrakken, het zou mij een genoegen zijn, als u mij naar de poort zou begeleiden..."

"Eh .. ja, maar natuurlijk, Koninklijke Hoogheid," stotterde hij.

En daar gingen ze, voorafgegaan door de kwikzilveren Schachtel, luid rinkelend met zijn sleutelbos, een curieuze Cupido.

Nog tamelijk plotseling stonden ze op straat. Dooi had ingezet. Sneeuwwater druppelde van de lantaarns. In de verte draaide een pekelwagen van de gemeente de binnenstad van Haarlem in.

Waarom had zij hem mee naar buiten gevraagd? Waarom? Ging zij hem kussen? Plotseling en hartstochtelijk, als toentertijd? Was voor haar die zwoele tongkus van zoveel jaren terug even onvergetelijk gebleven als voor hem? Na al die tijd! Was dat wat er er stond te gebeuren?

Wat een onzinnige gedachte! Wat haalde hij zich in zijn hoofd?
Want de Hofauto was inmiddels al geruisloos glanzend aangereden en even later hield de chauffeur al uitnodigend de portierdeur open.

'Hubert,' zei ze: "Toe, beloof me, je moet eens langs komen op Drakesteyn!"

Even zweeg de forensisch filantroop. Toen zei hij:

"Maar natuurlijk, Bea, ten slotte ben ik het gewend gevangenissen te bezoeken!"

*

Een Poging tot Ontsnapping

Ik vijlde mijn tralies door
met de vijl van de poëzie

Ik bond de lakens van de nacht
tot poëzie
en klom erlangs omlaag

Een laatste sprong
en...
ik stond op straat

Eindelijk vrij!

Welnee!

Ik stond
midden in de eenzaamheid
van het Heelal